

Respect pentru oam Edmondo de Amicis

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

ALICE ÎN LUMEA OGLINZII

Traducere de Frida Papadache

Bucureşti
2018

CUPRINS	
Tabel cronologic	5

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Capitolul I. Alice coboară în vizuina iepurașului	13
Capitolul II. Balta de lacrimi	20
Capitolul III. Un miting alergător și o poveste cu coadă lungă	27
Capitolul IV. Iepurașul trimite un biletel	35
Capitolul V. Povețele domnului Omidă	44
Capitolul VI. Purcel cu piper	52
Capitolul VII. Ceaiul nebunilor	61
Capitolul VIII. O partidă de crochet la Regină	70
Capitolul IX. Povestea Falsei Broaște Țestoase	79
Capitolul X. Cadrilul homarilor	88
Capitolul XI. Cine-i hoțul tutelor?	96
Capitolul XII. Alice depune mărturie	103

ALICE ÎN LUMEA OGLINZII

<i>Cuvânt-înainte al autorului</i>	115
Capitolul I. Casa din oglindă	119
Capitolul II. Grădina cu flori vii	130
Capitolul III. Gângăniile din oglindă	140

Respect pentru oameni și cărți	151
Capitolul IV. Țiuici și Țiuilă	151
Capitolul V. Lână și apă	163
Capitolul VI. Humpty-Dumpty	174
Capitolul VII. Leul și cu Unicornul	186
Capitolul VIII. „E invenția mea!“	196
Capitolul IX. Regina Alice	211
Capitolul X. Scuturarea	227
Capitolul XI. Deșteptarea	228
Capitolul XII. Cine pe cine a visat?	229

CAPITOLUL I

ALICE COBOARĂ ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI

Începuse a se plăcăsi de-a binelea Alice, de când tot ședea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în carte pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog?“ se întreba Alice.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să împăienjenească gândurile) dacă placerea de a împlete un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă mărgretele. Când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochi de mărgean alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâtă lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, și Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraș bombănind:

– Vai, vai, vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea aceasta, își dădu seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă când Iepurașul, nici mai mult, nici mai puțin, scoase un ceasornic din buzunarul vestei, se uită la el și-apoi își iuți fuga, Alice se repezi în picioare. Căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar. Și, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepurașului, ajungând tocmai la timp

Respect pentru oameni de știință
ca să-ți vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub niște tufișuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-și pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nici o clipită să se gândească a se opri. Se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să se uite pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan cu o etichetă pe care scria „DULCEAȚĂ DE PORTOCALĂ“, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să aşeze borcanul într-un alt raft pe lângă care luneca.

„Ei!“ gândi Alice. „După o cădere ca asta, nici c-o să-mi mai pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu’, chiar dacă aş cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cârc!“ (Și foarte probabil că spunea adevarul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai opreasă nicicând?

– Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad? spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam

la șase mii de kilometri adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavastră, Alice cam învățase asemenea lucruri la școală, și, cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși îi putea fi de folos – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-și repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine și nici Longitudine, dar gândeau că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, încât îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

– Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipații parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecare îndoieri că le zice chiar aşa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele ţării. „Fiji bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?“ (Și încerca să îndoieie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneți și voi, cum poți să îndoi genunchii și să înclini capul grațios, când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă credă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb. Lăsă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

– Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai prinde câte-un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult cu șoareci. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Și, cum între timp i se făcuse cam somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare

Re...pisicile mănâncă lilienci?... Iar uneori greșea și spunea: Oare liliecii mănâncă pisici?

Dar, cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțăie, și tocmai prinse a visa că se plimbă, de mâna cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mânca vreodată un liliac?“, când, hodoronc-tronc, buf! și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata cădere!

Alice nu se lovise câtuși de puțin și intr-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupră-i era întuneric. Înaintea ei se întindea alt corridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

– Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraș, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se trezi într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi ce atârnau din tavan.

Jur-împrejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. După ce merse de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, Alice se întoarse măhnită în mijlocul sălii și, plimbându-se încocoace și încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreunei dintre ușile sălii. Dar, vai! – ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se descuia. Însă când dădu ocol sălii pentru a doua oară,

Alice văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul ei se afla o ușă înaltă de vreo trei palme. Încercă cheia cea mititică de aur la această ușă, și mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise ușa și văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare ca o gaură de șoarece. Îngenunchind, privi prin gănguleț într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă și să se plimbe printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile și printre fântânile acelea ce răspândea răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura ușii. „Și, chiar dacă aş putea scoate capul“, gândi biata Alice, „la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strângă ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aş ști cum să încep“. Fiindcă, vedetă, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstrușnice, încât începuse a crede că, de fapt, foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aștepta Alice lângă ușă, așa că se duse iar la măsuță. Mai că speră să găsească acolo altă cheie sau că o notiță cu instrucțiuni cum se pot strângă oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticluță („care e sigur că nu fusese înainte“, zise Alice), și legată de gâtul sticlei era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase și mari de tipar, cuvintele „BEA-MĂ!“

Ușor de zis „Bea-mă!“, dar Alice, fetiță înțeleaptă, cumințe, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

– Ba nu, zise ea, întâi mă uit să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă „Otravă“.

Citise ea câteva istorioare foarte drăguțe despre copii care se alese să cuarsuri, sau fuseseră înghițiti de lighioane sălbaticice, sau avuseseră alte pățanii neplăcute – și toate astea numai și numai pentru că nu ținuseră minte niște

Reguli foarte simple pe care încercaseră să li le insusle cei care le voiau binele, de pildă că un vătrai încins te arde dacă-l tii prea mult în mâna și că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă“, aşa că Alice se încumetă să guste din ea. Şi găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de ananas, friptură de curcan și pâine prăjită caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

— Ce ciudat mă simt! zise Alice. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Şi-aşa și era; scăzuse în înălțime cam până la zece degete. Şi i se lumină fața la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin ușă în grădina aceea fermețătoare. Totuși, mai aștepta câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă. Era cam neliniștită în această privință, „căci, mai știi“, își zicea, „te pomenești că mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Stau și mă întreb: cum aş fi atunci?“ Şi încerca să-și închipui cam cum arată oare flacără unei lumânări după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-și amintea să fi văzut vreodată aşa ceva.

Mai stătu nițelus și, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! biata Alice! –, când ajunse la ușă, văzu că uitase cheia de aur, iar când se întoarse înapoi la măsuță ca s-o ia, văzu că-i era cu neputință să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie și încerca din răsputeri să se cațare pe unul din picioarele mesei, dar prea era luncos; și, după multe încercări zadarnice, biata neghiniță se aşeză la picioarele mesei și începu să plângă.

„Hai și nu mai plângă așa degeaba!“ își spuse Alice cu asprime. „Te poftesc să încetezi imediat!“ De obicei își dădea sfaturi foarte cuminți (deși cam rar le urma) și uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile. Își amintea că odată încercase să-și tragă câteva palme pentru că jucase incorect la o partidă de crochet cu ea însăși – fiindcă, vedeți voi, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două ființe deodată. „Dar acum“, gândi biata Alice, „degeaba aş zice că sunt două ființe. Când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură ființă vrednică de luat în seamă!“

Nu trecu mult și privirea îi căzu asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă. O deschise și găsi în ea o prăjitură mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ!“

— Foarte bine, zise Alice, am s-o mănânc, și, dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecor pe sub ușă. Așa că de intrat în grădină, intru – și puțin îmi pasă cum și în ce fel!

Îmbucă o fărâmă și se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?“, ținându-și mâna în creștetul capului, ca să vadă dacă se înalță ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămânea cum era. Bineînțeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice într-atâta se deprinsese a se aștepta la întâmplări neobișnuite, încât i se părea nerod și plăcitos că lucrurile să decurgă în chip obișnuit. Așadar, se apucă să mănânce prăjitura și, foarte repede, o dădu gata.

CAPITOLUL II

BALTA DE LACRIMI

— Cum nu se poate mai ciu-ciudat! exclamă Alice (atât de uluită, încât începuse a se bâlbâi). Acu' iată că mă lungesc precum cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămâneți cu bine, picioarelor! (Fiindcă, privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu și le mai vedea, într-atât se îndepărtau.) O, bietele mele piciorușe, stau și mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalțe, dragele mele? Eu, una, cu siguranță că n-am să mai fiu în stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcați cum știți!

„Dar ia stai! Să mă port bine cu ele“, gândi Alice, „altfel te pomenești că n-o să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem, cam ce-aș putea face pentru ele? O să le dăruiesc câte o pereche de ghete noi de fiecare Crăciun!“

Și se mai gândi cum va face asta. „Trebue să le trimit cu comisionarul“ își zise. „Are să pară cam caraghios — să trimiți daruri propriilor picioare! Și ce adresă nostimă va trebui să dau!

Domniei Sale

Piciorul Drept al lui Alice,

Pe covorașul de lângă sobă,

Lângă vătrai

(cu drag de la Alice).

Ptii! Ce prostii mai îndrug!“

Tocmai când spunea asta, se lovi cu capul de tavanul sălii. Într-adevăr, atinsese acum o lungime de aproape trei metri. Îndată puse mâna pe cheia de aur și se îndreptă în grabă spre ușa grădinii.

Biată Alice! Altceva decât să se culce pe-o parte și să privească chiorăș prin ușa grădinii firește că nu fu în stare. Cât despre trecut prin ușă, nici vorbă nu putea fi, asta era mai imposibil ca oricând! Se aşeză pe jos și se puse iar pe plâns.

„Ar trebui să-ți fie rușine“, își zicea ea, „o fată mare ca tine (și aici avea dreptate), să tot plângi! Încetează imediat, atâtă îți spun!“

Dar, cu toate acestea, plângea înainte, vârsând un potop de lacrimi. Până la urmă se făcu împrejurul ei o cogeamite baltă, cam la vreo patru degete de adâncă și care se revârsa până hăt spre mijlocul sălii.

După câtăva vreme, auzi de departe un lipăit de piciorușe. Își șterse degrabă ochii și se uită să vadă cine vine. Iată că se întorcea Iepurele Alb, îmbrăcat grozav de elegant, ținând într-o mână o pereche de mănuși albe, din piele de căprioară, și în celaltă un evantai mare. Venea lipăind zorit din piciorușe și bombănind întruna:

— Vai, vai, Ducesa, Ducesa! Grozav are să-și iasă din țâțâni dac-am făcut-o să aștepte!

Alice se simțea atât de deznașdăjduită, încât era gata să ceară ajutor oricui; aşa că, îndată ce Iepurele se apropiie, ea începu, încetișor și sfios:

— Vă rog, domnule...

Iepurașul tresări, speriat la culme, scăpă din mâini mănușile albe de piele și evantaiul și-o zbughi cât îl țineau picioarele, pierind în întuneric.

Alice ridică de jos evantaiul și mănușile și, cum era foarte cald în sala aceea, începu să-și facă vânt, spunându-și

Resîntruna: „Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi!

Şi când te gândeşti că ieri se petrecea toate ca de obicei. Nu cumva în timpul nopții m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeași azi-dimineață, când m-am sculat? Parcă mi-aș aminti că mă simțeam nițeluș alta. Dar, dacă nu sunt aceeași care eram azi-dimineață, se pune întrebarea: «Cine sunt atuncea?» Ei, comedie! Să știi că e o întrebare la care-i cât se poate de greu de răspuns“. Și se apucă să se gândească atent la toți copiii de vârsta ei pe care-i cunoștea, ca să descopere, nu care cumva s-o fi schimbat în vreunul din ei?

„Sigur că Ada nu sunt“, își zise, „fiindcă părul Adei e lung și inelat, iar al meu e lins de-a binelea, și sigur că nu se poate să fiu Mabel, fiindcă eu știu tot felul de lucruri, pe când ea... ea știe aşa de puțintel! Și pe urmă, ea e ea și eu sunt eu, și apoi... o, ce mai încurcătură! Stai să vedem dacă mai știu toate câte le știam. Vasăzică: de patru ori cinci fac doi-sprezece, de patru ori șase treisprezece și de patru ori sapte fac... ah!... N-o să ajung niciodată la douăzeci, dacă merge aşa! Nu-i nimic: la Tabla Înmulțirii mai greșești. Hai să-ncerc cu Geografia: Londra e capitala Parisului și Parisul e capitala Romei, și Roma... Aș, le-am spus alătura, cu siguranță! Să știi că m-am schimbat în Mabel!... Hai să spun poezia *Când vrea micuțul Crocodil...*“

Încrucișă mâinile în poală, ca și când ar fi spus pe de rost o lecție, și începu să recite. Dar glasul îi era aspru și ciudat, iar cuvintele parcă veneau altfel decât de obicei:

Când vrea micuțul Crocodil

Să-i fie trupul mai frumos,

Toarnă cu sărg apă din Nil

Pe fiecare solz lucios!

Apoi hizește dințișorii

Și-ntinde gheare îmbietoare

În mâl – poftind voios toți peștișorii

În fălcile-i surâzătoare!

– Sunt sigură că nu-s astea cuvintele, zise biata Alice, și iar îi dădură lacrimile, în timp ce vorbea înapoi: Să știi că tot Mabel sunt, și o să trebuiască să merg să stau în casa aia care n-are niciun haz și unde n-o să am jucării mai deloc, și – vai! – cât o să trebuiască să învăț! Nu! M-am hotărât: dacă într-adevăr sunt Mabel, rămân aici unde sunt! Degeaba o să vină cei de acasă și, aplecându-și capetele spre mine, au să-mi strige: „Hai înapoi, drăguță!“ Eu doar o să ridic ochii și-o să-ntreb: „Bine, da' spunești-mi întâi: cine sunt?“ Dacă-mi place cine sunt, sui; dacă nu, rămân aici până o să fiu altcineva. Dar vai! strigă Alice, și-o podidi iar plânsul, ce bine ar fi să-i văd aplecându-se încocoace! Așa m-am plătit să stau singură aici!

La aceste vorbe, își privi mâinile și văzu cu mirare că îmbrăcăse într-o timp una din mănușile albe, miciute, din piele de căprioară, ale Iepurașului. „Cum de-am făcut asta?“ se gândi. „Să știi că iar mă fac mică.“ Se sculă și se apropi de măsuță, ca să se poată măsura. Pe cât își putea da seama, nu mai avea acum decât vreo două picioare înălțime și scădea înapoi, foarte repede. Curând descoperi că era din pricina evantaiului pe care-l ținea în mână, și-i dădu drumul în grabă – tocmai la timp, fiindcă altfel n-ar mai fi rămas nimic din ea.

„Am scăpat ca prin urechile acului!“ zise Alice, destul de speriată de această schimbare bruscă, dar mulțumită foarte că mai era în ființă. „Să-acu', spre grădină!“ Și dădu fuga, că putu de repede, către ușă. Dar vai! ușa era încuiată, și cheia de aur stătea, ca și mai înapoi, pe măsuță de clesătar, și „e mai rău ca oricând“, gândi biata copilă, „fiindcă